

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X.
trvale bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2022 č.j. CPR-33841-2/ČJ-2022-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 4. 11. 2022 č.j. CPR-33841-2/ČJ-2022-930310-V217 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 9. 2022 č.j. KRPA-165884-21/ČJ-2022-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené, byl porušen § 174a zákona o pobytu cizinců, byla chybně posouzena závažnost protiprávního jednání, které trvalo pouhých 24 dnů, navíc mu přecházelo podání žádosti o přechodný pobyt, o které se žalobce mylně domníval, že zakládala oprávněnost jeho pobytu po dobu projednání žádosti, i když tomu tak ve skutečnosti nebylo. Dále namítal, že k odhalení této protiprávnosti došlo v důsledku aktivního jednání žalobce, nikoli při náhodné kontrole. Z toho vyplývá, že žalobce nejednal úmyslně, snažil se legalizovat svůj pobyt a i když naplnění subjektivní stránky protiprávního jednání není podmínkou pro uložení správního vyhoštění, tak zjevné neúmyslné jednání žalobce dramaticky oslabuje intenzitu posuzované protiprávnosti. Poukázal na to, že se jednalo o jeho první pochybení, po jehož odhalení se správním orgánem spolupracoval. Měl za to, že nemělo být přistoupeno k uložení správního vyhoštění, avšak mělo být postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Byl přesvědčen, že se dostatečně a přezkoumatelně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. K námitkám žalobce uvedl, že se sice dostavil ke správnímu orgánu dobrovolně, to však již bylo v době, kdy v ČR pobýval neoprávněně, dobrovolné dostavení se žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

zohlednil při stanovení doby zákazu pobytu na území členských států EU. Měl za to, že není podstatné, že se žalobce dostavil k řešení své pobytové situace, ale že po 24 dnů pobýval na území ČR nelegálně. Žalovaný při stanovení délky zákazu pobytu vzal též v potaz, že žalobce po celou dobu řízení se správním orgánem řádně spolupracoval, jednalo se o jeho první porušení zákona a ke správnímu orgánu se dostavil dobrovolně. Byl přesvědčen, že za daných okolností nelze od správního vyhoštění upustit, jedná se o přiměřené opatření. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

5. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
8. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
9. Podle ust. § 87y odst. 3 zákona o pobytu cizinců *oprávnění pobývat na území podle odstavce 1 neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, trestu vyhoštění, ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jde-li o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.*
10. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 25. 4. 2022 do 18. 5. 2022 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce však nesouhlasí s délkou uloženého správního vyhoštění, je přesvědčen, že s ohledem na individuální okolnosti dané věci se nejedná o přiměřené

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

opatření, mělo být přistoupeno k uložení povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců.

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 5. 2022 se žalobce dostavil na pracoviště OAMP Ministerstva vnitra za účelem udělení výjezdního příkazu, bylo zjištěno, že žalobce si dne 21. 4. 2022 podal žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana ČR, kterou žalobci nevznikla fikce oprávněného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, rozhodnutím ze dne 5. 5. 2022 byla žádost žalobce zamítnuta, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu, neprobíhá.
12. Téhož dne 18. 5. 2022 provedla přivolaná hlídka Policie ČR na pracovišti OAMP pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že pobýval na území ČR na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, které mu bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022, dne 13. 4. 2022 mu byl udělen výjezdní příkaz s platností do 24. 4. 2022, dne 21. 4. 2022 žalobce podal žádost o přechodný pobyt, která byla rozhodnutím ze dne 5. 5. 2022 zamítnuta, lustracemi nebylo žádné oprávnění k pobytu zjištěno, vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně.
13. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 2022 byl žalobci ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU na území ČR a byla stanovena lhůta 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území ČR.
14. Žalobce při svém výslechu dne 18. 5. 2022 v rámci řízení o správním vyhoštění uvedl, že je rozvedený a děti nemá, nyní žije ve společné domácnosti s přítelkyní, českou státní příslušnicí, bydlí spolu více než dva roky, do ČR naposledy přicestoval dne 23. 2. 2022 z dovolené v Egyptě, dříve v ČR pobýval na základě přechodného pobytu s občanem ČR – tehdejší manželkou, je si vědom toho, že od 25. 4. 2022 pobývá v ČR neoprávněně, bydlí v pronajatém bytě s přítelkyní, nyní žalobce nepracuje, v ČR má pouze osobní věci, jinak žádný majetek, kromě přítelkyně v ČR nikoho nemá, jeho matka a sestra žijí v Tunisku, podával žádost o povolení k pobytu, ale byla zamítnuta, pracovní povolení zde nemá, ale je X., žalobce mluví plynule česky, je tu šest let, s přítelkyní plánují společnou budoucnost, peníze na vycestování má, ale do Tuniska nechce vycestovat, nemá se tam kam vrátit (pozn. na jiném místě však uvedl, že trvalý návrat do Tuniska je možný, má se kam vrátit), v Tunisku mu nic nehrozí, soudně trestán tam nebyl.
15. Dle protokolu o výslechu svědkyně – přítelkyně žalobce ze dne 19. 8. 2022 je daná osoba rozvedená, se žalobcem již v partnerském vztahu od července 2022 nežije, vztah, který trval asi dva a půl roku, byl ukončen z důvodu partnerských neshod a rozdílných názorů, již spolu nebydlí ve společné domácnosti, ani nejsou v kontaktu. Pokud by žalobce dostal správní vyhoštění, nic by mu v domovském státě nehrozilo, nebylo by to zásahem do jejich soukromého a rodinného života.
16. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 12. 9. 2022 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 25. 4. 2022 (den následující po ukončení platnosti výjezdního příkazu) do 18. 5. 2022. Zabýval se přiměřeností dopadů do

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soukromého a rodinného života, avšak překážku vyhoštění zde neshledal, neboť dle výpovědi svědkyně byl partnerský vztah žalobce v červenci 2022 ukončen, partneři již spolu nejsou v kontaktu, žalobce má v Tunisku matku a sestru, za matkou žalobce jezdí na dovolenou, na území ČR nebyly intenzivní vazby žalobce shledány, zpětná integrace žalobce v zemi původu je možná, dopad rozhodnutí není nepřiměřený. Dobu 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s přihlédnutím k závažnosti protiprávního jednání žalobce, kterou odvozoval primárně od jeho délky, ve prospěch žalobce přičetl, že se jednalo o první pochybení, žalobce se správním orgánem spolupracoval a ke všemu se doznal, dobrovolně se dostavil k vyřešení svého pobytu na Policii ČR, na druhou stranu však se do pozice neoprávněného pobytu dostal vlastním přičiněním, byl si plně vědom skutečnosti, že pobývá na území ČR neoprávněně po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, vzhledem k tomu správní orgán tuto dobu stanovil ve spodní polovině zákonného rozpětí.

17. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že bylo vydáno na základě neoprávněného pobytu žalobce v České republice v období od 25. 4. 2022 do 18. 5. 2022, tedy celkem 24 dnů, což bylo jednoznačně prokázáno, nebyla zjištěna ani nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, což správní orgán I. stupně dostatečně zdůvodnil. K odvolacím námitkám žalovaný konstatoval, že žalobci byl dne 13. 4. 2022 udělen výjezdní příkaz s platností do 24. 4. 2022, podáním žádosti o přechodný pobyt dne 21. 4. 2022 žalobci nevnikla fikce oprávněného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, rozhodnutím ze dne 5. 5. 2022 byla tato žádost zamítnuta, sám žalobce do protokolu uvedl, že si je neoprávněnosti svého pobytu vědom a pokud chtěl v ČR pobývat, bylo jeho povinností se řádně seznámit s možnostmi zdejšího pobytu, pokud tak nečinil, jde to k jeho tíži, cizinec si má být vědom, za jakých podmínek je mu oprávnění k pobytu na území cizího státu vydáváno a že při jejich nedodržení bude muset vycestovat, žalobce se o své pobytové oprávnění dosti nezajímal, jeho liknavost mu nemůže být ku prospěchu, navíc otázka zavinění nemá na posouzení skutkové podstaty z hlediska správního vyhoštění žádný vliv. Délka doby 1 roku byla stanovena s přihlédnutím ke všem uvedeným okolnostem, považoval ji za adekvátní, dostatečně odůvodněnou a v souladu s rozhodovací praxí v obdobných případech. Nebylo možné uložit mírnější opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť v případě naplnění podmínek dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců je policie povinna správní vyhoštění uložit, ledaže by nastala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Pouze z důvodu dobrovolného dostavení se ke správnímu orgánu však nelze k § 50a zákona o pobytu cizinců přistoupit. V daném případě byly podmínky pro uložení správního vyhoštění splněny, podmínky pro aplikaci § 50a odst. 3 tak vůbec nenastaly, nelze postupovat jinak, než správní vyhoštění uložit. Neshledal důvody pro změnu či zrušení prvostupňového rozhodnutí.
18. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
19. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území, který trval 24 dnů. Nelze přitom souhlasit s hodnocením žalobce, že se jedná o délku bagatelní. Soud má za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku je v dané situaci zcela adekvátní, a to rovněž s ohledem na délku neoprávněného jednání, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců).
20. Žalobní námitka o tom, že žalobce spoléhal na domnělou oprávněnost svého pobytu v důsledku podání žádosti o přechodný pobyt dne 21. 4. 2022, je v přímém rozporu s výpovědí žalobce ve správním řízení, kde uvedl, že si byl vědom toho, že po ukončení platnosti výjezdního příkazu tj. od 25. 4. 2022 na území ČR pobýval neoprávněně. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud vycházely z toho, že žalobce o svém neoprávněném pobytu od 25. 4. 2022 věděl, a tuto okolnost zohlednily v neprospěch žalobce. I kdyby však žalobce skutečně o svém neoprávněném pobytu nevěděl, nemělo by to možnost uložení správního vyhoštění vliv, neboť jde o objektivní odpovědnost, otázka zavinění či pohnutky žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).

21. Oba správní orgány pak ve prospěch žalobce zohlednily skutečnost, že se dobrovolně dostavil k vyřešení svého pobytu na Policii ČR, jednalo se o první pochybení, žalobce se správním orgánem spolupracoval a ke všemu se doznal, přičemž tyto okolnosti vzaly v úvahu při stanovení délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.
22. S ohledem na výše uvedené soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné, žalovaný z mezí správního uvážení nevybočil, námitka není důvodná.
23. Správní orgány se též dostatečně zabývaly možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti, zejména to, že i když žalobce poukazoval na svůj partnerský vztah s občankou České republiky, bylo z výpovědi tvrzené partnerky zjištěno, že partnerský vztah mezi ní a žalobcem byl ukončen v červenci 2022 a dále nejsou v kontaktu. Dále bylo zjištěno, že žalobce má matku a sestru v domovském státě, o kterém uvedl, že mu tam nic nehrozí, v České republice nebyly žádné bližší intenzivní vazby žalobce zjištěny. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zde nejedná.
24. Dle konstantní judikatury správních soudů jsou-li naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je správní orgán povinen správní vyhoštění uložit, v tomto směru jeho postup nezávisí na správním uvážení. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly jednoznačně prokázány, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Otázky zavinění pak nejsou z hlediska hodnocení, zda je nezbytné uložit správní vyhoštění či zda je možné přistoupit k uložení povinnosti opustit území, vůbec rozhodné. Nelze tak souhlasit s námitkou, že žalovaný mohl žalobci uložit pouze povinnost opustit území.
25. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. prosince 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.